

[Justitsministeren.]

Det er givet, at det her må spille en rolle, om man har erfaring for, at en demonstration af den pågældende art og på det pågældende sted udvikler sig til uroligheder. På den anden side må man også tage i betragtning, at de uroligheder, der opstår, ofte ikke udspringer af selve demonstrationen, men skyldes urolige elementer, der møder op for at få sjov i gaden. Og det var jo netop tilfældet i lørdags, da uroen først opstod, efter at den egentlige demonstration var forbi. Det vil være betænkeligt, om man må bøje sig for sådanne urostiftere og forbyde i øvrigt fredelige demonstrationer. Det er tilstrækkeligt, at politiet kan gribe ind over for disse elementer og sørge for, at de bliver draget til ansvar.

Hvis selve demonstrationen udarter til tumulter, må politiet gribe ind og eventuelt opløse forsamlingen. Desværre har det ved enkelte lejligheder i den senere tid været nødvendigt for politiet at bruge magt over for de værste urostiftere, og jeg kan gerne slutte mig til den beklagelse, hr. Poul Møller kom med, over, at vi skal risikere, at vore udmærkede politibetjente udsætter sig for at lide overlaster ved den slags lejligheder.

Det er en meget vanskelig opgave, politiet her stilles over for. Det er imidlertid min opfattelse, at politiet i disse tilfælde har forstået at gå frem med tilstrækkelig hensyntagen til såvel forsamlingen som ambassaderne og til den almindelige orden i det hele taget. Jeg synes, politiet fortjener blomster i den anledning.

Må jeg til slut sige, at det ikke kan være ubekendt, at demonstrationer foran ambassader er ganske almindelige i mange lande, også i de vesteuropæiske. Jeg er ikke bekendt med, at der i noget land skulle være nedlagt et almindeligt forbud herimod. Når man indrømmer demokratiske frihedsrettigheder, som vi har gjort det efter vores forfatning, så løber man nødvendigvis en vis risiko for, at de også kan misbruges.

Poul Møller: Med den almindelige fredelige indstilling, det danske folk har, ville jeg tro, at det danske folk ville indlægge sig uvivnelig hæder, om det gik i spidsen i denne henseende og sagde, at forsamlingsfriheden skal i hvert fald ikke anvendes til at skade

udenlandske statsborgere, der er her i landet efter regeringens egen vilje og med regeringens vidende. Man kan demonstrere over for vore egne borgere og vore egne myndigheder, men jeg mener, at disse gentagne demonstrationer, der så hyppigt, som også justitsministeren erkendte, fører til uro, må kunne siges at indeholde en generel fare for den offentlige fred.

Når justitsministeren ikke kan finde noget grundlag herfor hos statsretsforfattere, vil jeg tro, at det er, fordi de fleste af forfatterne til de værker, der omhandler disse sager, ikke på noget tidspunkt har forestillet sig, at forsamlingsfriheden skulle bruges til direkte protester imod de mennesker, der nyder gæstevenskab her i landet, men har regnet med, at de skulle være udtryk for politiske, religiøse eller andre meninger i almindelighed, men ikke for, at man ville genere fremmede ambassader. Vi har nu adskillige gange set, at urostiftere benytter sådanne demonstrationer til vold og til magtudfoldelse; derfor mener jeg, at der er en generel fare for den offentlige fred, og justitsministeren kan ikke benytte det, statsretsforfattere har skrevet for årtier siden, som argument.

I øvrigt gør jeg opmærksom på, at fortolkningen af grundloven først og fremmest er en folketingsopgave og dernæst en opgave for statsretsforfatterne, eventuelt for landets domstole, hvis folketetinget skulle være gået for vidt, men det er ikke således, at folketetinget ikke har ret til at udtale sig om, hvordan grundloven skal fortolkes, når der er fare for den offentlige orden. Og jeg mener, at når man møder op med plakater, hvorpå der om et fremmed statsoverhoved står: kong Konstantin nazisvin, så har man allerede dermed bragt sig så langt ud, at det kunne være standset på det tidspunkt, for så er der fare for den offentlige fred.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg tror ikke Danmark vil indlægge sig fortjeneste ved at gå i spidsen med hensyn til at begrænse de frihedsrettigheder, vores forfatning foreskriver.

Hr. Poul Møller sagde, at man kunne ikke være bundet af de udtalelser, som statsretsforfattere har nedfældet i bøger, der er skrevet for årtier siden. De forfattere, jeg henviser til, er blandt andre Poul Andersen,